

καὶ τὸν παλαιὸν μου σύντροφον Πέτρον Βιλ
λιαμς ὅστις καὶ μὲ συνέστησε μὲ λόγους
θερμούς εἰς τὸν πλοίαρχον.

Ὁ εὐγενὴς αὐτὸς ἄνθρωπος μοῦ ἔκαμε
μῖαν λαμπρὰν ὑποδοχὴν καὶ μὲ παρακάλεσε
νὰ τοῦ εἶπω πόθεν ἤρχόμην καὶ ποῦ μετέ-
βαινον πρῶγμα ποῦ ἔκαμα μὲ λίγας λέξεις.
Πλὴν ἐνόμισε ὅτι ἡ κούρασις καὶ οἱ κίνδυ-
νοι ποῦ διέτρεξα μὲ ἔκαμαν νὰ χάσω τὸ
μυαλό μου ἕως ὅτου ἐξήγαγον ἀπὸ τὰ θυλά-
κια μου τὲς ἀγελάδες καὶ τὰ πρόβατά μου
πρῶγμα ποῦ τὸν ἐξέπληξε τρομερὰ, ἀλλὰ
ταυτοχρόνως τὸν ἔπεισα καὶ περὶ τῆς ἀλη-
θείας τῶν ὄσων τοῦ εἶχα διηγηθῆ.

Τοῦ ἔδειξα ἔπειτα τὰ χρυσὰ νομίσματα
ποῦ μοῦ χάρισε ὁ Βασιλεὺς τῶν Μπλεφου-
σκοῦ καθὼς καὶ τὸ πορτραῖτο τῆς Αὐτοῦ
Μεγαλειότητος εἰς φυσικὸν μέγεθος.

Τοῦ ἔδωκα δύο βαλάντια καὶ τοῦ ὑπε-
σχέθην ἅμα τῇ ἀφίξει μας εἰς τὴν Ἀγγλίαν

νὰ τοῦ κάμω δῶρον μιά ἀγελάδα καὶ ἓνα
πρόβατον.

Δὲν θὰ ἀπασχολήσω ποσῶς τὸν ἀναγνώ-
στην μὲ λεπτομερείας τοῦ ταξειδίου τῆς ἐ-
πιστροφῆς μου.

Ἐφθάσαμε εἰς Αἴηκα τὴν 13ην Ἀπριλίου
τοῦ 1702. Δὲν εἶχα παρὰ μίαν μόνον ἀτυ-
χίαν, οἱ ποντικοὶ τοῦ πλοίου ἀπήγαγον ἐν
ἀπὸ τὰ πρόβατά μου. Τὸ ὑπόλοιπον κατῶρ
θῶσα νὰ τὸ ἀποβιβάσω σῶον καὶ ἀβλαβὲς
εἰς τὴν πατριδα μου.

Κατὰ τὸ μικρὸν χρονικὸν διάστημα ποῦ
ἔμεινα εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐκέρδισα ἀρκετὰ χρή-
ματα ἐπιδεικνύων τὰ ζῶμαί μου τόσοι εἰς τοὺς
εὐγενεῖς, ὅσον καὶ εἰς τὸν λαόν, τὰ ὅποια
ἐν τέλει καὶ πρὶν ἀναχωρήσω διὰ τὸ δεύτε-
ρον ταξειδίον μου ἐπώλησα ἀντὶ ἐξακοσίων
λιρῶν στερλινῶν.

ΤΕΛΟΣ

.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

Κ Ο Μ Α Ι Θ Ω

[Εἰδυλλιακὴ, τραγικὴ ἱστορία ἀρχαίας ἐποχῆς καὶ τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος.]
Τοῦ Πατρινοῦ συγγραφέως κ. ΜΑΚ—ΑΘΑΝ

Ἐκεῖ τὴν ἄφηκαν καὶ βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὸ
Ναὸ γιὰ τὸ τελευταῖο μέρος τῆς τελετῆς.

Πλησίασαν στὸ βωμὸ ποῦ ἦταν στημένος
ἀπέναντι καὶ λίγα μέτρα μακρὰ ἀπὸ τὴν κυ-
ρία εἴσοδο τοῦ Ναοῦ καὶ ἔσφαξαν ἓνα μοσχά-
ρι καὶ ἓνα πρόβατο πρὸς τιμὴν τῆς Θεᾶς.

Βοηθοὶ τῶν ἱερέων πῆραν κατόπιν τὰ σφά-
για καὶ ἔνω τὸ πλῆθος σκοροπούσε στάχια καὶ
ἀγρολοῦλοῦδα στὸ βωμὸ οἱ ἱερεῖς γονατιστοὶ
παρακάλεσαν καὶ πάλι τὴν κόρη τοῦ Διὸς νὰ
ἔξῃ κάτω ἀπὸ τὴν σκέπη τῆς τρεῖς μικρὰς
πόλεις.

Τὴν στιγμή αὐτὴ ποῦ ὄλος ὁ κόσμος ἦταν
ἀφοσιωμένος στὴν προσευχὴ καὶ τῇ Θεᾷ, ἓνας
ἄνθρωπος μπῆκε στὸ Ναὸ ξεφεύγοντας ἀπὸ
τὰ χέρια κάποιου ἄλλου ποῦ μάταια προσπα-

θοῦσε νὰ τὸν κρατήσῃ.

Ἦταν ὁ Μελάνιππος, ποῦ ἀφήνοντας σ' ἀ-
ληθινὴ ἀπόγνωσι τὸ φίλο του Εὐφορβο τὸλ-
μησε νὰ μπῆ στὸ ἱερὸ τῆς Θεᾶς γιὰ νὰ δῇ
τὴν ἀγαπημένην του.

Τὸ τόλμημά του ἦταν ἐπικίνδυνον καὶ ἀλ-
λοίμονό του ἂν τὸν ἀνακάλυπταν.

Κανεὶς ὁμως δὲν τὸν εἶδε καὶ ἔτσι ὁ τολμη-
ρὸς βοσκὸς μπόρεσε νὰ ἀλλάξῃ λίγα λόγια μὲ
τὴν Κομαιθῶ ποῦ καταφέρτε καὶ αὐτὴ νὰ τὸν
πλησιάσῃ χωρὶς νὰ καταλάβουν τίποτε ἡ ἄλ-
λες δύο κόρες ποῦ θάμειναν μαζί της.

—Μελάνιππε, τοῦ εἶπε αὐτὸ ποῦ ἔκαμες εἶνε
φοβερό.

—Τὸ ξέρω. Γιὰ σένα ὁμως θὰ δεχόμεθα νὰ
θυσιασθῶ καὶ νὰ γίνω ἐγὼ τὸ σφάγιον τῆς τε-

λετῆς.

—“Ελα, Μελάνιπτε. Φύγε τώρα είναι στιγμές ιερές αυτές και δέν πρέπει νά τῆς μολύνουμε. Σφίξε τήν καρδιά σου και κάμε την βωμό τῆς ἐλπίδας.

—“Ἦ ἐλπίδα δέν θά μπορέση νά στήση βωμό στήν καρδιά μου ὅσο δέν θά σέ βλέπω.

—Μά τί θέλεις λοιπόν νά γίνῃ. Σ’ ἐξορκίζω στόν ἔρωτά μας πῆγαινε και περιμενελίγον καιρό.

—Δέν μπορῶ νά περιμένω παρὰ τὸ θάνατο.

—“Ὁ Θεοί....! Μά θά μᾶς δοῦν. “Αφησέ με στή θλίψι μου και μάθε νά ὑποφέρης σάν και μέ. Λίγο καιρό θά ὑποφέρουμε.

—Μά δέν μπορῶ πιά Κομαιθῶ. Μόλις ἀλλάξῃ τὸ φεγγάρι θάρθω τῆ νύχτα νά σέ δῶ... ‘Ο ἔρωτας θά μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τὰ κακά μάτια....

—Κι’ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Θεᾶς ποιὸς θά μᾶς φυλάξῃ, ἐπίμονε βοσκέ;

—Μά ξεχνᾶς πῶς ὄλοι ὑποχωροῦν μπροστά σὸν ἔρωτα. Κι’ αὐτὸς ἀκόμα ὁ πατέρας τῶν θεῶν και τῶν ἀνθρώπων.

—Πῆγαινε λοιπόν και θά κάμω ὅ,τι μπορῶ....

—Μοῦ τὸ λές ἀλήθεια ἢ θέλεις νά με διώξεις;...

—“Ἦ κόρη τοῦ Εὐμόλπου ποτέ δέν εἶπε ψέματα.

—Γλυκεία μου ἀγαπημένη συχώρεσε τὴν τρέλλα μου...

Και ὁ Μελάνιππος λέγοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τῆς φίλησε τὸ χέρι κι’ ἔφυγεν ἀθόρυβα ὅπως μπῆκε.

Ἦταν καιρός

Ἦ προσεχῆ τελείωσε και τὸ πλῆθος ἐτοιμαζόταν νά φύγῃ.

‘Ο Εὐφορβος μόλις εἶδε τὸ φίλο του νά βγαίνει ἀπὸ τὸ Ναὸ ἀναστέναξε μ’ ἀνακούφισι κι’ ἔτρεξε κοντά του.

—Πάμε νά φύγουμε τοῦ ψιθύρισε. Εἶδα αὐτὸν τὸν ἀσχημομούρη τὸν Κλεινία νά με κυττάῃ ἐπίμονα και φοβᾶμαι.....

‘Ο Μελάνιππος δέν τὸν ἄφηκε νά προχωρήσῃ.

—Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ εἶπε. Νοιώθω τὸ αἷμα νά τρέχῃ ὀρμητικὰ στῆς φλέβες μου τώρα. Θά σοῦ πῶ σάν θά μέλνουμε μόνοι. “Ας ξεφύγουμε τώρα, ἀπὸ τὸν κόσμο κι’ ἄς τραβήξουμε στὰ πρόβατά μας.

“Ετσι κι’ ἔγινε.

Οἱ δυὸ φίλοι πῆραν κάποιον ἀνηφορικὸ δρομᾶκο ποῦ ἔφερνε ἀριστερὰ ἀπ’ τὸ λόφο ποῦ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὸ Νεκροταφεῖο κι’ ὕστερα χύθηκαν στόν κατήφορο τραβῶντας πρὸς τὸ ποτάμι, ἐνῶ ὁ κόσμος ποῦχε μαζευτῆ γιὰ τὴν τελετὴ γύριζε με ἀναμένετες δάδες στὰ σπίττα του.

*
* *

‘Ο γέρω Εὐμόλπος γυρίζοντας στὸ δικὸ του ἦταν γεμάτος θλίψι.

Και ἡ θλίψι του ἐκδηλώθηκε ἀμέσως μόλις ἡ γρηα—Τροφὸς τὸν ρώτησε ἂν θέλῃ τίποτε..

—Δέν θέλω τώρα παρὰ νά πεθάνω εἶπεν ἀναστενάζοντας.

Ἦ καλὴ γερόντισσα, με τὴν πεποιθῆσι πῶς βρῆκε τὴν εὐκαιρία, μουρμούρισε φοβισμένα...

—Κι’ ὅμως ἡ Κομαιθῶ ἂν ἤθελες θάταν κοντά σου.

Τὰ λόγια αὐτὰ ποῦ δέν τὰ ξεκαθάρισε καλά μὰ ἔννοιωσε τὴ σημασία τους ὁ Εὐμόλπος τὸν ἔφεραν στόν ἑαυτὸ του.

—Ξέρω τί μουρμουρίζεις, γερόντισσα, ἂν και μοῦ τὰ λές μασημένα ἐτόνισε. Μά δέν θά γίνῃ αὐτὸ ποτέ. Ἀλλοίμονο σ’ ἐκεῖνον ποῦ τόλμησε νά πλησιάσῃ τὴν κόρη μου και, μὰ τοὺς Θεοὺς, νά τὴν . . . . .

—Μά πιστεύεις στ’ ἀλήθεια σ’ ὅσα σοῦ εἶπε αὐτὸς ὁ ἀσχημάνθρωπος.

—Δέν ξέρω ἂν πιστεύω ἢ ὄχι. Ξέρω ὅμως πῶς ἔδωσα σ’ αὐτὸν τὸ λόγο μου δέν μπορῶ νά τὸν πάρω πίσω. “Αν ἤθελα θά γινῶταν και τώρα ὁ γάμος της με τὸν Κλεινία μὰ τὸ ξαφνικὸ ποῦ με βρῆκε μ’ ὅσα ἔμαθα μ’ ἔκαμε νά θυμῶσω και νά τὴν ἀφήσω νά μπηῖ ἱερεια στὸ Ναὸ.

—‘Ο Εὐμόλπος ποῦ τὸν θεωροῦν ὄλοι στήν Ἀρόῃ σοφὸ και συνετὸ ἔπρεπε νά ξέρῃ πῶς ἢ ἀπελπισία δέν συνετίζει ἀλλὰ ἐξαγιώνει.

—Κακὴ γερόντισσα. Ἀπὸ τὰ λόγια σου βλέπω πῶς ξέρεις και σὺ πολλὰ μὰ μοῦ τὰ κρύβεις.

—Δέν σοῦ κρύβω τίποτε. Οὔτε σοῦ κρυψα ποτέ. Θά σοῦ πῶ και τώρα τὴν ἀλήθεια. Ἦ Κομαιθῶ δέν μπορεῖ νά δῆ στὰ μάτια της τὴν Κλεινία. Ὁ Μελάνιππος εἶναι γερὸ και ὄμορφο παλληκάρι. Εἶναι μονάχα φτωχὸς, μὰ ὁ Εὐμόλπος εἶναι πλούσιος κι’ ἔχει πολλὰ πρόβατα και πολλὰ χτήματα. Γιὰ τὴν περιου-

σία του και την κόρη του ένα τέτοιο παλληκάρι χρειάζεται.

—“Η Κομαιθώ δεν έχει δικαίωμα να εναντιωθῆ στή θέλησι τοῦ πατέρα της.

—Δὲν ἐναντιώνεται αὐτὴ μὰ ἡ καρδιά της.

—Καί μένα ὁ νοῦς μου ἐναντιώνεται στή θέλησι τῆς δικῆς της καρδιάς. Δὲν θὰ δώσω ἐγὼ τὴν κόρη μου καὶ τὴν περιουσία μου σ’ ἕναν ποῦ τὰ πρόβατά του μετριῶνται μὲ τὰ δάκτυλα. σ’ ἕναν ἐπὶ τέλους ποῦ τόλμησε νὰ τὴν πλησιάζη καὶ νὰ τῆς μιλήσῃ.

—Σκέψου καλὰ Εὐμόλπε. Ἡ νύχια εἶνε καλὴ πάντα. Μᾶς ξεκουράζει τὴ σκέψι καὶ μᾶς πρᾶννει τὰ νεῦρα.

—Καὶ χίλιες νύχτες νὰ περάσουν, γερόντισσα, ὁ Εὐμόλπος δὲν θ’ ἀλλάξῃ γνώμη.

—Χωρὶς ἥλιο δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ κανεὶς. Καὶ ἥλιος γιὰ σὲ, καλέ μου ἄρχοντα, εἶνε ἡ Κομαιθώ. Μόλις νοιώσης τὴν ἔλλειψί της θὰ θυμηθῆς ὅσα σοῦ εἶπα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἡ τροφὸς ἀναψε ἕνα πῆλινο λυχνάρι ποῦ καιγόταν μὲ λάδι, ἐτοίμασε γάλα γιὰ τὸν ἐπίμονο γέρο—ἦταν τὸ ταχτικό του φαγητὸ τὸ βράδυ—καὶ τραβήχτηκε σὸ διαμέρισμά της.

Ὁ Εὐμόλπος ἤπιαε τὸ γάλα του καὶ κοιμήθηκε σὰν ἀφιονισμένος.

Ἡ συγκινήσεις ποῦ δοκίμασεν ὅλη τὴν ἡμέρα τὸν εἶχαν κουράσει.

Τὸ πρωτὸ μὲν ξύπνησε καὶ βγήκεν ἔξω ὁ πρῶτος ποῦ συνάντησε ἦταν ὁ Κλεινίας.

—“Ἡ Κομαιθώ τοῦ εἶπε θὰ μείνῃ λίγο καιρὸ ἴερεια τῆς Θεᾶς. Ἐπειτα θὰ γίνῃ γυναῖκά σου. Μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀπὸ τώρα, μὰ δὲν τὸ θέλησα ἐγὼ. Ὡστὴ μοναξιά της θὰ οκεφτῆ καὶ θὰ δῆ πῶς τὰ παιδιά δὲν πρέπει νὰ ἐναντιώνονται στή θέλησι τοῦ πατέρα τους. Ὁ Εὐμόλπος δὲν πέρνει το λόγο του πίσω.

Καὶ ὁ γέροντας τραβήχτηκε χωρὶς νὰ θελήσῃ ν’ ἀκούσῃ τῆς εὐχαριστίας τοῦ πλουσίου νέου....

Πέρασεν ἕνας μῆνας. Ὁ Εὐμόλπος θέρισε τὰ σπαρτά του, ἀλώνισε, πῆγε πολλές φορὲς ὡς τὰ πρόβατα μὲ τοὺς δούλους του γιὰ νὰ ξεσκάσῃ μὰ τὴ θλίψι ποῦ εἶχε γιὰ τὴ στέρησι τῆς κόρης του δὲν μπόρεσε μὲ κανένα τρόπο νὰ μετριάζῃ.

Ἐνα πρωτὸ συναντήθηκε τυχαία μὲ τὸ Μελά νιππο. Ὁ φτωχὸς βοσκὸς ἔκαμε τόπο γιὰ νὰ

περάσῃ ὁ πατέρας τῆς ἀγαπημένης του—ποῦ ἦταν καβάλλα σ’ ἕνα ἀπὸ τὰ καλλιτερά του ἄλογα—καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια.

Ὁ Εὐμόλπος κράτησε σφιχτὰ τὸ γκέμι τοῦ ἄλογου του καὶ σταμάτησε.

—Οἱ ἔνοχοι, εἶπε, χαμηλώνουν πάντα τὰ μάτια, κυττάζοντας μὲ θυμὸ τὸ βοσκὸ.

—Καμμιά ἔνοχη δὲν μὲ βαραίνει. Ἄν χαμήλωσα τὰ μάτια τῶκαμα ἀπὸ σεβασμό.

—Τὸν Εὐμόλπο ἔπρεπε νὰ τὸν σεβαστῆς ἄλλοῦ, βοσκέ, καὶ πρέπει νὰ τὸν σέβασαι ὅταν δὲν εἶνε μπροστά σου. Ἐπρεπε νὰ τὸν σεβαστῆς στὸ πρόσωπο τῆς κόρης του.

—Ἄν μίλησα μὲ τὴν κόρη σου δὲν ἔκαμα κανένα ἐγκλημα. Ἄν μ’ ἔφερε κοντά της ἡ καρδιά μου δὲν φταίω ἐγώ.... Φταίνει οἱ Θεοὶ ποῦ ἔκαμαν τὸν Ἐρωτα...

—Βλαστημᾶς, βοσκέ..

—Δὲν ἐβλαστήμησα κατὰ τῶν Θεῶν ποτὲ μου λέω ὅτι αἰσθάνομαι.

—Ἐχεις μεγάλο θάρρος γιὰ νὰ μὴν πῶ ἀναίδεια. Γι’ αὐτὸ σοῦ τὸ λέω καθαρά. Πάψε ν’ ἀκοῦς τῆς καρδιά σου καὶ ἄφησε τὸ λογικό σου νὰ σὲ κυβερνᾷ. Γιὰ τὴν Κομαιθώ ἔδωσα τὸ λόγο μου. Κι’ ἂν εἶνε μακριὰ μου σήμερα, κι’ ἂν δὲν τὴν ἔχω σπῆτι νὰ τὴν χαίρωμαι εἶνε ἀπὸ σένα.

—Εἶνε ἀπὸ τὴν περηφάνεια σου γέρο—Εὐμόλπε. Δὲν θέλεις ἐμένα γιατί εἶμαι φτωχὸς Ἄν νομίζης πῶς εἶνε εὐτυχία τὰ πλούτη ρίξε τὸ χρυσάφι στὴ λάσπη. Γιατὶ αὐτὸ θέλεις νὰ κάμης.

—Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ κρίνης ἐμένα σὺ....

—Δὲν σὲ κρίνω, λέω τὴν ἀλήθεια..

—Πήγαινε λοιπὸν στὰ πρόβατά σου, βοσκέ καὶ βγάλε ἀπὸ τὸ νοῦ σου τὴν τρελλὴ ἰδέα ποῦ σοῦ κόλλησε. Ἄρκετὰ εἶπαμε.

—Δὲν ἔχω καμμιά τρελλὴ ἰδέα. Ἡ ἀγάπη ποῦ κυβερνάει καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Θεοὺς μ’ ἔφερε κοντά στὴν κόρη σου. Ἔτσι κι’ ἐκείνη ἦρθε κοντά μου.. Εἶνε δικαίωμά σου νὰ μᾶς χωρίσης. Μὰ μὲ τὴν ἀγάπη δὲν εἶνε εὐκολο νὰ παίζῃ κανεὶς.

—Ἡ ἀγάπη ποῦ κυριεύει τῆς νεανικῆς καρδιῆς σβύνει μὲ τὸν καιρὸ... Δὲν ἔχουμε ὅμως νὰ ποῦμε τίποτ’ ἄλλο.

Καὶ ὁ Εὐμόλπος χτύπησε τ’ ἄλογό του κι’ ἔφυγε ἀφήνοντας σ’ ἀληθινὴ ἀπελπισία τὸ Μελά νιππο ποῦ ἤλιπσε σὲ μιὰ στιγμὴ πῶς αὐ-

τή ή τυχαία συνάντησι μοροϋσε νά βγή σέ καλό.

* *

“Αν ένα μήνα ύστερα από την είσοδο τής Κομαιθώς στο ιερό δέν μπόρεσε νά τήν ξαναδῆ, ὅπως τῆς τό ζήτησε ἐπίμονα ὁ Μελάνιππος, αὐτό γίνηκε ἐξ αἰτίας τοῦ Εὐφόρβου.

“Ὁ καλός φίλος του δέν τόν ἄφηνε νά πραγματοποιήσῃ τό σχέδιό του.

Το θεωροῦσε καί ἦταν μεγάλη ἱεροσουλία αὐτό ποῦ σκεφτόταν ὁ Μελάνιππος.

“Στό Ναό πήγαιναν μόνο στής τελετές.

Κανείς δέν τολμοῦσε νά περάσῃ μόνος ἀπό τή περιοχὴ του καί πολὺ περισσότερο νά μιλήσῃ μὲ τήν Ἱέρεια.

“Ἡ ὀργή τῆς Θεᾶς θάπερτε ἐπάνω του καί θά καταδικαζόταν ἀπό τήν πόλι.

Μά ὁ ἔρωτας τοῦ Μελάνιππου εἶχε γίνει πειά ἀληθινὸ πάθος.

Εἶδε γιὰ μιὰ στιγμή τήν Κομαιθώ, δοκίμασε μεγάλη χαρὰ καί συγκίνησι ποῦ ἔνοιωσε πῶς κι’ αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ μὰ τὸνειρὸ του ἔσβουε πρὶν ἀκόμη ἀρχίσει.

“Ἡ συμβουλὲς τοῦ Εὐφόρβου πῶς μποροῦσε ν’ ἀλλάξῃ γνώμη ὁ πατέρας τῆς ἀγαπημένης του, τὸν συγκατοῦσαν. “Ἡ τελευταία ὁμῶς συνάντησίς του μὲ τὸν Εὐμόλοπο τὸν ἀκέλιψε.

“Ἡ ἔμμονος ἰδέα ποῦχε στὸ νοῦ του νά δῆ μὲ κάθε τρόπο τήν Κομαιθώ, ξαναγεννιόταν στὸ νοῦ του καί τὸν ἐβασάνιζε.

Θά τὴν ἔβλεπε.

Δὲν θάλεγε τίποτε οὔτε στὸ φίλο του καί θά πήγαινε στὴν περιοχὴ τοῦ Ναοῦ νά φυλάξῃ.

Θά περιμένε μέρες καί νύχτες νά τὴν δῆ

καί νά τῆς μιλήσῃ χωρὶς νά κουραζόταν.

“Αν δὲν τὴν ἔβλεπε θά τρελλαινόταν.

“Ἐτσι κι’ ἔκαμε.

Χωρὶς νά πῆ τίποτε στὸν Εὐφόρβο ἄφηνε νά πρόβάτᾱ του καί γύριζε στὸν Ναὸ κρυφὰ καί προσέχοντας νά μὴ τὸν δῆ κανεὶς.

“Ὁ γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης φαίνεται πῶς εὐνοοῦσε τῆς προσπάθειές του γιὰ τὴ δευτέρη μέρα ποῦ φύλαγε χωμένος στὰ σκῖντα εἶδε νά περνᾶ μόνη τῆς ἡ Κομαιθώ.

“Ανασκηθώθηκε λίγο καί τὴν φώναξε ξεψυχησμένα.

“Ἡ ὁμορφὴ κόρη γύρισε καί μόλις τὸν εἶδε κλονίστηκε.

—Μὴ μείνῃς οὔτε στιγμή, πρόφθασε νά τοῦ πῆ. Θάρθουν ἡ ἄλλες σὲ λίγο ποῦ ἔχω γιὰ βοήθους. “Ἐλα τὸ βράδυ σ’ἀν πέση ὁ ἥλιος. Μόλις κοιμηθοῦν αὐτὲς μπορεῖ νά μιλήσουμε

Καί ὁ Μελάνιππος χωρὶς νά τερμινῆ ν’ ἀκούσῃ περισσότερα πῆρε σκυφτὸς τὸν κατήφορο γιομάτος χαρὰ κι’ ἐλπίδες..

Μόλις ἔφτασε στὰ πρόβάτᾱ του βρῆκε τὸν Εὐφόρβο.

“Ὁ φίλος του, ποῦ κάτι ὑποψιάστηκε, ἄρχισε νά τὸν ρωτᾶ μὲ τρόπο, μὰ αὐτὸς ἔκρυψε τὴν εὐτυχία του ὅσο μποροῦσε καλλίτερα.

Προφασίστηκε πῶς πῆγε στὴν πόλι γιὰ δουλειὰ πῶς ἄφησε τὰ τρελλὰ σχέδια ποῦ εἶχε καί πῶς περιμένε ὑπομονετικά τῆς ἀποφάσεις τῶν Θεῶν.

“Ὁ φίλος του ὁμῶς ποῦ ἔβλεπε ζωγραφισμένη τὴν χαρὰ στὸ πρόσωπό του, ἔνοιωσε πῶς κάτι συμβαίνει κι’ ἀποφάσισε νά τὸν παρακολουθήσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

